దేవుడు

పి. సత్యవతి

సుఖంగా, ఆలోచించనవసరంలేకుండా బతకగలుగుతున్నందుకుచాలాసంతోషిస్తున్నాను. నిజానికి నాకు ఆలోచించే అవసరం వుండదు. నాబదులు అతనే ఆలోచిస్తాడు.

ఇలా మా జీవితం సుఖంగా సాగిపోతున్న తరుణంలో ఓ సాయంత్రం అకస్మాత్తుగా రిక్షాదిగి, పెద్ద సూట్‌కేసుతో లోపలికి వచ్చింది వసంత. వసంతని గుర్తుపట్టడం కొంచెంకష్టమైంది, పచ్చని ముద్దబంతిపువ్వులా వుండే వసంత ఎండు–వేపుల్లలా వుండడానా. చాలా కాలం తరువాత కలుసుకున్నందుకు సంతోషించి ఆమెని కృష్ణమూర్తి పరిచయం చేసేను. ఇద్దరం చిన్నప్పుడు మా వూరి జిల్లా పరిషత్ హైస్కూల్లోను, తరువాత గుంటూరు వుమెన్స్ కాలేజిలో కలసి చదువుకున్నసంగతి చెప్పాను. బహుషా పుట్టింటి నుంచి తన ఇంటికో, తన ఇంటి నుంచి పుట్టింటికో– దుతూ దారిలో ఆగినట్లుంది. ఏ–నా ఆ– ఇలా రావడం నాకెంతో సంతోషం కలిగించింది....నేనివూరు వచ్చి ఓ ఇల్లు ఏర్పాటుచేసుకున్నాకనా స్నేహితురాలంటూ ఎవరూ వచ్చి రెండు రోజులుండలెదు, అందుకని.

ఇద్దరం కాఫీతాగూతూకబుర్లుచెప్పుకుంటుండగా అడిగేను,–ఎక్కడినుంచి ఎక్కడి–కేదుతూ ఇక్కడ దిగావ్!" అని.

"మా నాన్న ఇంటినుంచి వస్తున్నాను. ఇక్కడికే వచ్చాను.ఏం? ఇంత సూట్‌కేస్‌తో వచ్చాననా?" అంది.

సాధారణంగా అందరూ పుట్టింటినించి అనో, అమ్మగారింటినించి అనో అంటారు. ఇలా నాన్న ఇంటినించి అనరు.

"నువ్వు పదిరోజులుంటే సంతోషంకాదా? అలా మాట్లాడకు"అన్నాను. తను వచ్చిందని నాలుగు రోజులు సేలవుపెట్టేను. వసంత వచ్చినందుకు నాకు నిజంగా చాలా సంతోషంగావుంది గడిచిన రోజులు, అప్పటి ఊహలు, అప్పటి మాటలు, అప్పటి అల్లరి అన్నీ గుర్తు వచ్చి మళ్లీ పదేళ్ల చిన్నదాన్ని అయినట్లు అనుభూతి పోందేను. ఇలా అప్పుడప్పుడూ స్నేహితులని కలుసుకోకపోతే సంసారంతో పడి

యంత్రాల్లా బతికి,త్వరగా వృద్ధులం అయిపోతాం అనిపించింది. కానీ వసంత సంతోషంగా కనిపించలేదు. చాలా ముభావంగా వుంది నవ్వడం లేదు. నవ్వకుండా అసలు మాట్లాడేదికాదు పూర్వం.

ఆ రాత్రి కృష్ణమూర్తి అడిగేడు "ఏమిటి నీ ఫ్రెండ్ ఎన్నాళ్ళుంటుంది!అంత సూట్‌కేస్‌తో వచ్చింది?" అని అతనలా అడగడం నాకు బాధగా అనిపించింది. మాట్లాడకుండా వూరుకున్నాను. అదే రోజు సాయంత్రం మా అమ్మ కూడా వచ్చింది. అమ్మకి వంట్లో బాగున్నట్లులేదు. జ్వరం కూడా వుంది. అమ్మ, మావూళ్లో ఒక్కతే వుంటుంది. ఇల్లు రెండు భాగాలు అద్దెకిచ్చింది. ఆ అద్దెలు వసూలు చేసుకుని తన ఖర్చు గడుపుకుంటూ వుంటుంది నాన్నగారిప్రావిడెంటుఫండ్ వగైర దమ్మిబ్యాంకులోవుంది. దానిమీద వడ్డీవస్తూవుంటుంది. ఆవిడకి ఆర్ధికంగా ఏ లోటూ లేదు. అయినా వంటరిగా వుంటుంది

"మీ అమ్మ మీ అన్నయ్య దగ్గర వుండక అలా ఒక్కతే వుండడం ఎందుకు?" అంటూ వుంటాడు కృష్ణమూర్తి. నేను అది నిజమే అనుకుంటాను. అమ్మ మా ఇంటికి తరుచూ వస్తూ వుంటుంది. వచ్చేటప్పుడు నాకోసం పచ్చళ్లు, పొడులు పిండివంటలు తెస్తూ వుంటుంది. పాపని చూడకుండా ఆవిడ వుండలేదు మా పాపకి ఆవిడ దగ్గర చాలా మాలిమి. అమ్మకూడ పది రోజులుంటే క్రిష్ణమూర్తికి ఇష్టం వుందు. అంచేత ఆవిడ వెళ్లపోతానంటే నేను మాట్లడను. అతనితో అభిప్రాయభేదాలు తేచ్చుకోవడం, ఘర్షణ పడడం నాకిష్టం వుండదు.

ఏ తల్లి తన ఆడపిల్లల దగ్గర వుంటుంది. గనుక! తల్లి తండ్రులు వుండవలసింది మగపిల్లల దగ్గరే!అని నేనూ నమ్మాను.

"నువ్వు ఆఫీసుకి వెళ్లిపో సుమతి! అమ్మ నాకు తోడువుంటుందిగా. ఆవిడకు నేను తోడుగా వుంటాను. ఇద్దరం కబుర్లు చెప్పుకుంటాం" అంది వసంత.

అవేమాటలు. ఈసారి నాన్నవచ్చి దింపుతానన్నారు. అక్కర్లేదు నేనే వేడతానని బయలుదేరి ఇక్కడ దిగింది. ఇదీ ఇమే కథ. "గాడిదకి చాలా ఓర్పంటారు.,. నేగాడిదకన్నా ఎక్కువ ఓర్పు వహించాను. దాని కన్నా హీనంగా బతికాను. కానీ ఇంక నా వల్ల కాదు. నేనేం తప్పు చేశానని అలా శిక్ష అనుభవించాలి? నాకు చావొక్కటే మార్గ ఇందులో నుంచి తప్పించుకోడానికి! కాని నాకు చావలని లేదు. నా పిల్లల్ని తెచ్చుకుని ఏదో ఒక పని చేసుకుంటూ బతకాలని వుంది. అందుకు నువ్వు సాయం చేస్తావని వచ్చాను" అంది

"అయ్యో! నీకు సాయం చేయడం నా విధి వసంత! వినడానికే కష్టంగావుంది. నువ్వెలా భరించావో ఏమో!" అని ఆమెని ఓదార్చేను.

"మన స్నేహితురాళ్లందర్లోకీ నువ్వు మంచి స్థితిలో వున్నావు. మీ ఆయనతో సమానంగా సంపాదిస్తున్నావు. అతను నిన్ను బాగా చూస్తాడు. నువ్వే నన్నొక దారికి చేరుస్తావనే నమ్మకంతో వచ్చాను. నాకేదైన చిన్న ఉద్యోగం చూసిపెట్టు. పిల్లల్ని తేచ్చుకుని ఎలాగో బతుకుతాను" అంది.

"తప్పకుండ చూద్దాం. రేపు కృష్ణమూర్తికి అంతా చెబుతాను.అతను ఒక మార్గం చూస్తాడు. హాయిగా వుండు. పని దొరికే దాకా ఇది నీ ఇల్లే అనుకో" అన్నాను.

మరునాడు ఉదయం ఆమె మోహం తేటగా కనిపించింది. కావాలని ఇంటి పనంతా భుజం పైన వేసుకుంది. నేను వారిస్తే "అక్కడ ఇంతకన్నా పదిరెట్లు పని చేసేదాన్ని, కానీ రవంత ఆదరణ లేదు. నువ్వు నాకు పునర్జన్మ నిస్తున్నావు. నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోను? ఈ పని నాకేం కష్టంలేదు. నీకు తెలీదు సుమతీ... అక్కడ నేనెలా చాకీరి చేసేదాన్నో, ఏ చిన్నలోటు వస్తే ఉద్యోగంలోంచి తీసేస్తారో, నోటి దగ్గర కూడు-పోతుందని దిక్కులేని వాళ్లు భయపడుతూ పణికిపోతూ ఉద్యోగం చేసినట్లు నేనక్కడ పని చేసేను. ఇక్కడ నా ప్రియస్నేహితురాలికి కొంచెం సాయపడుతున్నానంతే. కాదనకు" అంది.

ఆ సాయంత్రం వసంత కథంతా కృష్ణమూర్తికి చెప్పాను. ఆమె నాకెలాచెప్పిందో నేనూ అలాగే చెప్పాను అయితే నాలా అతను కళ్లు తుడుచుకోనూలేదు, కదిలిపోనూ లేదు.

"అదన్నమాట ఆవిడ రాకకి కారణం. బాగానేవుందీ దారినపోయే తద్దినాన్ని నెత్తికి చుట్టుకోకు. ఇలాంటివి జరుగుతూనే వుంటాయి. కొత్తేం వుందీ. అయినా తల్లీకీ తండ్రికి లేని దుగ్ధ నీకేమిటీ! అందుకే నువోట్టి అమాయకు రాలివన్నాను. చెప్పిం-దంతా నమ్మేశావు. రెండు చేతులూ కలిస్తేనే చప్పట్లు. ఈవిడేం చేసిందో అతనంత క్రూరంగా ప్రవర్తించడానికి. నా మాట విని నాలుగు మంచి మాటలు చెప్పి, మీఅమ్మతో పాటు మీ వూరు పంపించు. వాళ్ల అమ్మానాన్న చూసుకుంటారు" అన్నాడు.

నేను తెల్లబోయాను. ముంచుకొచ్చిన నల్లటి మబ్బుని ఒక్క గాలి తెర తేలిపోయేలా చేసినట్లు అతని మాటలకి మొదటిసారిగా నేను తేల్లబోయాను. మొదటిసారిగా ఆ మాటలు నాకు చేదుగా అనిపించాయి. అసలింత వరకూ నేనతనికి ఎదురు సమా-ధానం చెప్పివుండలేదు. వాదించలేదు. ఊ అనడం మాత్రమే నాకు తేలుసు. అతనికి ఎలా చెప్పాలో నాకు అర్థం కాలేదు. వసంత చెప్పిందంతా నిజం. అబద్ధంకాదని అతనికిక్కూడ తెలుసునని నాకనిపించింది. అతనిలా మాట్లాడ్డం నాకి చాలా అవమానకరంగా తోచింది. అమ్మ పుట్టెడు జ్వరంతో వచ్చింది. ఆమెనికూడా పంపించమంటున్నాడు. నా మనస్సు చివుక్కుమంది.

నా ప్లీడర్‌స్నేహితురాలు రాజేశ్వరితో వసంత విషయం చెప్పాను. ఆమె వసంతకెక్కడైనా చిన్న పని చూస్తానని వాగ్దానం చేసింది. నేను ఆపీసుకు వెళుతున్నాను. వసంత అమ్మతో కాలక్షేపం చేస్తోంది. నేను వద్దన్న కొద్దీ ఇంటి చాకిరి అంతా నెత్తిన వేసుకుంది.

ఆమె వచ్చి పది రోజులైంది. కృష్ణమూర్తి ప్రవర్తనలో మార్పు స్పష్టంగా గమనించిను. ఆతను చీటికి మాటికీ పాపని నన్నూ విసుక్కోడం గమనించాను. వసంతని పంపలేదని అలా ప్రవర్తిస్తున్నాడని తెలుసుకున్నాను. నేను వసంతని పంపలేను.

ఆరాత్రి అందరం భోజనంచేస్తుండగా “నేను చేసిన కూర ఎలా వుంది కృష్ణమూర్తిగారూ! గుత్తి వంకాయంటే మీకు చాలా ఇష్టంట కదా!” అంది వసంత.

“బావుంది” అన్నాడు చాలా ముభాంగా, ఏ భావము లేని చెక్కముక్క లాంటి మొహం పెట్టి.

“మీ ఇంట్లో వంటకి పెట్టుకోండి నన్ను. జీతం ఇవ్వకపోయినా ఫరవాలేదు. తిండి-పెట్టి వుండనిస్తే చాలు” అంది కొంచెం హాస్యంగానే.

“అదేం మాటమ్మా!” అని అమ్మ అంటూండగానే “మాకు వంట మనుష్యుల్ని పెట్టుకునె స్థోమత లేదండీ! ఇద్దరం సంపాదిస్తున్నాం. అన్నమాటేగానీ అన్నీ అప్పులే” అనేశాడు గబుక్కున.

నేను వసంత మొహం చూడలేకపోయేను. అవును మాకన్నీ అప్పులే. చిట్‌ఫండ్స్, షేర్లు, రికరింగ్ డిపాజిట్లు, ఇన్సూరెన్స్‌లు, ఇవన్నీ అతనికి అప్పులకింద లెక్క. ఒక

స్నేహితురాలు ప్రాణసఃకటంలో వుండి నా దగ్గరకొచ్చి పదిజులుంటే అతనికి అప్పు లైపోతాయి. ఇతనేనా నా పతిదేవుడు? నా కొలీగ్స్‌కి, చుట్టాలకి అందరికీ నా పట్ల అసూయ కలిగించినవాడు, ఇన్నాళ్లూ నా హృదయంలో అత్యున్నత స్థానం ఇచ్చి హీరో వర్షిప్ చేయించుకున్నాడు, ఇలా మాట్లాడుతున్నాడేం ఇతను!మేం ఇద్దరం ఒకటేనన్నవాడు, ఇద్దరి డబ్బూ ఒకటేనన్నవాడు నా ఆనందం, నా అభివృద్ధి, నా శ్రేయస్సూ మొదటి వ్యక్తి అయినవాడు, నాకి మనస్సునిండా వర్షాకాలపు నల్లమబ్బులు కమ్ముకున్నాయి. అవి వర్షించకపోతే! ఆ బరువు నేను మోయలే-ననిపించింది. నాకు ఏడవాలనిపించింది. బోజనాలయిన తరువాత మళ్లీ నాకు చెప్పాడు.

"వసంతని పంపించేయ్! ఆమె ఇక్కడుండడం మంచిది కాదు. రేపు సెలవుపెట్టి సినిమా చూపించి, ఒక చీరెపెట్టి మీ అమ్మకిచ్చి పంపు"

"అమ్మకి జ్వరంగావుంది. ఆమె ఇక్కడ నాలుగు రోజులు వుండడానికి వచ్చింది" అన్నానుధైర్యం కూడదీసుకుని.

"ఆవిడ మీ అన్నయ్యదగ్గరకు వెళ్లి వుండ వచ్చుగా! ఒక్కతే ఎందుకక్కడ" అన్నాడు విసుక్కుంటూ.

నేనేం మాట్లాడలేదు.

తెల్లవారి పళ్లు తోముకుంటూ ఆలోచిస్తున్నాను. వసంతని పంపలేను. అమ్మని పంపలేను. కృష్ణమూర్తి కోపాన్ని భరించలేను. ఇంతవరకూ అతని కోపాన్ని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. కోపం రావడానికేం వుంది అతనిష్టప్రకారమే నడుస్తూ వచ్చాను. నేనలా ఆలోచిస్తూవుండగా వరండాలోనుంచి దిన పత్రిక విసురుగా వచ్చి నా మొహనా పడింది. అంత విసురుగా అది వచ్చి నా మొహన పడిందంటే అందులో ఏదో సంచలనం వుందన్నమాట! అవును వుంది.

"వసంత అనబడే ముప్పై సంవత్సరాల వివాహిత మనస్థిమతం లేక ఇల్లు విడిచి వెళ్లిపోయింది. సన్నగా వుంటుంది కోలమొహం. పెద్ద కళ్లు, తెలుగూ, ఇంగ్లీషూ మాట్లాడుతుంది. ఆచూకీ తెలిసిన వారు ఫలానా అడ్రసుకు తెలియజేయాలి. బహుమతులేంలేవు".

వసంత ఫోటో. పెళ్లినాటి దండల పోటోలు సగం.

"నీకు మనస్థిమితం లేదటగా!" అని ఆపత్రిక వసంతకిచ్చాను.

"అవును.. పెళ్లయిన నానించీ లేదు. ఈ ఒక్క మాటా నిజమే చేప్పాడు" అంది ఒక నిమిషం ఆగి.

"నేనిక్కడున్నట్లు మీ ఆయన్ని ఉత్తరం రాయొద్దని చెప్పు. అతనొచ్చి జాతర చేస్తాడు. అతని మాటలు, ప్రవర్తన మీరు భరించలేరు" అంది.

నా మనస్సు మళ్లీ చివుక్కుమంది. వసంతని ఇక్కడ వుంచుకున్నందు వలన గొడవ లౌతాయని అనుకుంటున్నాడేగాని, వసంతని భర్త దగ్గరకి పంపిచమన్నంత క్రూరుడేంకాదు కృష్ణమూర్తి అనిపించింది. అతను అంత అమానుషంగా ఆలోచించడు. ప్రవర్తించడు. నాలుగురోజులు పోయాక రాజేశ్వరి వసంతకి ఎక్కడ-ఐనా ఉద్యోగం ఇప్పిస్తే, ఈ చిరాకులన్నీ తొలిగిపోతాయి. కృష్ణమూర్తి గురించి వసంత అపార్థం చేసుకుందనిపించింది. అతనలా రాయడు అనిపించింది. అయితే వార్తాపత్రికలోప్రకటన పడ్డాక కృష్ణమూర్తి అసలు నాతో మాట్లాడ్డంలేదు. ఇప్పుడ-తనికి ఇంటిలో ఏది నచ్చడంలేదు, వంటనచ్చడంలేదు. ఇంట్లో ఎవరికివారు గొప్ప, వాళ్లైపోయారని అతని మాట ఎవరూ లక్ష్యపెట్టడం లేదని తెలుస్తోంది. ఇంతకాలం నేనోట్టి అమాయకురాలిననే అనుకుంటూవచ్చాడు. ఇప్పుడు నేనోట్టిమొండిదాన్ననీ మూర్ఖరాలిననీ తెలిసింది. ఇదీ సంగతి.

నాకు పెళ్లయిన నాటినుంచి నా జీవితం తెచ్చి అతనికిస్తున్నాను. అతని అనుమతితో నే చీరేలు, నగలు కొనుక్కుంటున్నాను. ఇంట్లోకి ఏం కావాలన్నా అతనే తెస్తాడు. నాకేంలోటు లేదనుకున్నాను. పోనీ వసంతని ఏదైనా స్త్రీల హస్టల్లో ఒక నెలవుంచు దామన్నా నా దగ్గర డబ్బులేదు. మాకిద్దరికీ జీతాలు వస్తాయేగాని ఒక జీతం చిట్‌ఫండ్స్‌కి తదిర సేవింగ్స్‌కి పోతుంది. వున్నదాంట్లో ఇల్లు గడవాలి. అందుకోసం నా బస్సు ఖర్చులకి, చిన్నచిన్న ఇతర ఖర్చులకి మాత్రమే నాదగ్గర డబ్బుంటుంది. ఈ మధ్యన మేం స్థలం కొనుక్కున్నప్పుడు డబ్బు తక్కువైతే నా నగలు బ్యాంకులో తాకట్టు పెట్టి డబ్బు తెచ్చా. ఇప్పుడవి కూడా నా దగ్గరలేవు. మేం ఇద్దరం ఖర్చు పెట్టే రూపాయికీ లెక్క రాయాలంటాడతను. అలా ఒక్క వంద రూపాయలతో వున్నాను నేను. మూడు రోజులు మూడు యుగాలుగా గడిచాయి. తెల్లవారుతూనే వాకిట్లో ఆగిన ఆటోలో నుంచి దిగిన వాడు సాక్షాత్తూ వసంత మొగుడే! నేను వసంత మొహంలోకి చూడలేక తలదించుకున్నాను.

“పిచ్చిదాన! నీవైవాహిక చీవితం నీకేం నేర్పలేదు. నా వైవాహిక జీవితం నాకు మను షుల్ని అర్థం చేసుకోడం నేర్పింది, సంశయించడం నేర్పింది,” అన్నట్లు ఓద్పాగా నా వైపు చూసింది వసంత. రమ్మని అతను, రానని వసంత. పంపెయ్‌మని కృష్ణమూర్తి, నా వల్ల కాదని నేను, తగవు, తిట్లు అరుపులు, తిట్లు, బూతులు, “నేను చెప్పాను అతనొట్టి గొడవ మనిషని” అంది వసంత.

వసంతని తీసుకు వెళ్లడం తనవల్ల కాదని తెలిసి, “ఏం? నీ స్నేహితురాలి మొగుడు నిన్ను కుడా వుంచుకుంటున్నాడా!” అన్నాడు, అక్కసుగా, అసహ్యంగా అతను.

“ముందిక్కడ్నించి కదులు, లేకపోతే పోలీసుల్ని పిలుస్తాను రాస్కెల్” అని అతన్ని బయటికిగెంటేడు కృష్ణమూర్తి. అందుకుసంతోషించబోతుంగా, అతను నన్ను దుయ్యబట్టేడు, నా మొండితనంతో తన పరువు తీశానన్నాడు. అలా అరిచీ అరిచీ అలసిపోయి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఈలోగా వసంత బట్టలు సర్దడం మొదలు పెట్టింది.
“నువ్వేమో ఉద్యోగం చేసి స్వతంత్రంగా వున్నావని, హాయిగావున్నావనీ, నాకు సాయం చేస్తావనీ అనుకున్నాను. ఇదేమిటిలా జరిగింది. నా మూలంగా పోట్లాడు కోకండి” అంది.

వసంత నా ఉద్యోగాన్నీ, నా సంపాదననేకాక నన్నూ, నా అహన్ని కూడా దెబ్బ కొట్టింది. ఇప్పుడు నాకు కృష్ణమూర్తి మీద కోపం రాలేదు. నా అసమర్ధత తలుచుకుని ఏడుపురాలేదు. ఇంతకాలం నాకేం కావాలో తెలుసుకో లేకపోయి-నందుకు, కళ్లు తెరిచి లోకాన్ని చూడలేకపోయినందుకు, విచారం కలగలేదు. నాకు నా కర్తవ్యం ఒక్కటే గుర్తొచ్చింది.

వసంత చెయ్యి పట్టుకుని, “సంతోషించాంకానీ నువ్వెక్కడికకీ వెళ్లవు. నేనూ ఎక్కడికీ వెళ్లను. పద పొద్దెక్కుతోంది... త్వరగా చేసి రాజేశ్వరి దగ్గరకు వెడదాం. తను నిన్ను రమ్మని కబురు చేసింది” అన్నాను.

(Reprinted with the permission of the author)